

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 3985/2025
03.09.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиоца „ОТП Банка Србија“, а.д. Нови Сад, коју заступају Јелена Марковић и Дарко Глишић, дипл. правници, запослени код тужиоца, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Мирза Рамусовић из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3441/23 од 08.11.2024. године, у седници одржаној 03.09.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3441/23 од 08.11.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару П 3495/21 од 24.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужени да тужиоцу на основу менице серијског броја ... исплати износ од 3.234.385,44 динара, са законском затезном каматом од 17.12.2019. године до коначне исплате и укинута је решење о извршењу Основног суда у Новом Пазару 9ИИВ 49/19 од 26.12.2019. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 94.500,00 динара у року од 15 дана од дана достављања пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 3441/23 од 08.11.2024. године, ставом првим изреке, укинута је пресуда Основног суда у Новом Пазару 3495/21 од 24.10.2022. године и усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу исплати дуг од 1.549.652,19 динара, на име главнице са законском затезном каматом од 17.12.2019. године до коначне исплате, износ од 21.789,10 динара, на име обрачунате редовне камате, износ од 968.841,39 динара на име обрачунате законске затезне камате, све у року од 15 дана по пријему писаног отправка пресуде, док је у преосталом делу за износ од 694.102,76 динара, решење о извршењу Основног суда у Новом Пазару 9 ИИВ 49/19 од 26.12.2019. године укинута. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да накнади тужиоцу трошкове поступка у износу од 243.102,41 динара, у року од 15 дана од пријема писаног отправка пресуде.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 3. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11...10/23) и утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити су пак учињене неке друге битне повреде поступка, као ни битна повреда поступка из члана 407. став 1. тачка 2. ЗПП, на коју се тужени у ревизији позива. За извођење доказа вештачењем од стране вештака економско финансијске струке пред другостепеним судом након отварања расправе, а ради утврђења тачне висине потраживања при чему је након тога тужилац смањио тужбени захтев, не представља битну повреду одредаба парничног поступка која је од битног утицаја на правилно пресуђење.

Према утврђеном чињеничном стању, између тужиоца и туженог дана 01.09.2008. године закључен је уговор о кредиту број ... којим је банка одобрила кориснику кредит за обртна средства у висини од 25.000,00 хиљада евра у динарској противвредности. Уговор је одобрен на рок од 24 месеца, рачунајући од дана преноса средстава кредита на рачун туженог. Ради обезбеђења потраживања банке и уредног измиривања својих обавеза из уговора, банци је предата сопствена меница од стране туженог дана 01.09.2008. године. Тужени није на време измирио своје обавезе, па је тужилац бланко меницу попунио, и прогласио дуг доспелим дана 15.04.2010. године. Након тога, тужилац је поднео предлог за извршење на основу веродостојне исправе, дана 18.12.2019. године. Тужени је оспорио потраживање и висину износа означеног у меници.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је одбио тужбени захтев тужиоца, укинуо решење о извршењу 9 ИИВ 439/19 од 26.12.2019. године. Разлог одбијања тужбеног захтева првостепени суд налази у чињеници да тужилац није доставио документацију у вези доспелог свог потраживања, нити је пружио доказ на основу кога би се могла утврдити чињеница у вези висине потраживања. Такође тужилац није на време дао предлог за вештачење ради утврђивања висине потраживања. Закључио је да је неоснован приговор застарелости потраживања.

Другостепени суд није прихватио правну аргументацију првостепеног суда у погледу неоснованости тужбеног захтева тужиоца. Закључио је да је у конкретном случају меница издата као средство обезбеђења уговора тј. плаћања. Закон о облигационим односима не регулише посебним одредбама рок застаревања потраживања из уговора о кредиту па се на конкретан случај примењује општи рок застарелости од десет година сходно члану 371. ЗОО. Како је кредит проглашен доспелим 15.04.2010. године а тужба поднета 18.12.2019. године, то произлази да није наступила застарелост. Вештачењем је утврђено колика је висина потраживања неисплаћеног дуга од стране туженог, колико износи уговорена камата до дана проглашења кредита доспелим, а колико износи законска затезна камата од дана када је тужени пао у доцњу, па је сходно члану 124. ЗОО и члану 132, 277. и 279. ЗОО усвојио тужбени захтев по прецизираном смањеном тужбеном захтеву.

По оцени Врховног суда другостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право. Између странака није спорно да је тужени закључио уговор о кредиту са тужиоцем и да је као средство обезбеђења издао сопствену меницу. Тужилац је након невраћања дела кредита остатак дуга прогласио доспелим сходно члану 37. став 1. Закона о меници и исту презентирао на наплату (меница издата по виђењу). Меница је поднета наредног дана од дана издавања што значи да су испоштовани рокови предвиђени Законом о меници да се иста може презентирати на наплату у рок од три дана од дана издавања на оно што није регулисано Законом о меници, примењују се одредбе ЗОО, па и одредбе које регулишу застарелост потраживања. У овом случају правилно је оцењено да се ради о општем року застаревања о року од десет година. Правилно је закључено да тај рок није протекао па се стога наводи из ревизије не могу прихватити као основани.

Имајући у виду изнето, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић